

Czwartek, 6 lipca 2017 r.

P8_TA(2017)0307

Powołanie komisji specjalnej ds. terroryzmu oraz zakres jej kompetencji, jej liczebność i okres sprawowania przez nią mandatu**Decyzja Parlamentu Europejskiego z dnia 6 lipca 2017 r. w sprawie powołania komisji specjalnej ds. terroryzmu oraz w sprawie zakresu jej kompetencji, jej liczebności i okresu sprawowania przez nią mandatu (2017/2758(RSO))**

(2018/C 334/22)

Parlament Europejski,

- uwzględniając projekt decyzji Konferencji Przewodniczących,
  - uwzględniając art. 197 Regulaminu,
- A. mając na uwadze, że na mocy art. 67 TFUE Unia Europejska ma jasno określone kompetencje w zakresie gwarantowania wysokiego poziomu bezpieczeństwa, a organy krajowe odpowiadają za zwalczanie terroryzmu, o czym mowa w art. 73 TFUE; mając ponadto na uwadze szersze zobowiązania w odniesieniu do współpracy transgranicznej, o których mowa w tytule V TFUE, poświęconym współpracy policji i wymiarów sprawiedliwości w kontekście wewnętrznego bezpieczeństwa Unii Europejskiej;
- B. mając na uwadze, że celem powoływanej komisji specjalnej powinno być usuwanie praktycznych przeszkód i niedociągnięć ustawodawczych w ramach zwalczania terroryzmu w całej Unii Europejskiej oraz wespół z partnerami i podmiotami międzynarodowymi, przy czym na szczególną uwagę zasługuje współpraca i wymiana informacji;
- C. mając na uwadze, że braki i luki we współpracy oraz wymianie informacji między krajowymi organami ścigania, a także interoperacyjność europejskich baz danych do celów wymiany informacji to kwestie najwyższej wagi zarówno z punktu widzenia właściwego funkcjonowania strefy Schengen, jak i ochrony zewnętrznych granic UE, wobec czego powinny one stanowić podstawę mandatu udzielonego komisji specjalnej;
- D. mając na uwadze, że poszanowanie praw podstawowych stanowi czynnik o zasadniczym znaczeniu dla powodzenia polityki zwalczania terroryzmu;
1. postanawia powołać komisję specjalną ds. terroryzmu, która w ramach przyznanych jej ściśle określonych kompetencji będzie mogła podejmować następujące czynności:
- a) bezstronnie badać, analizować i oceniać skalę zagrożenia terrorystycznego w Europie oraz fakty przedstawiane przez organy ścigania państw członkowskich, właściwe agencje UE i uznanych ekspertów, jak również proponować odpowiednie środki mające na celu udzielanie pomocy Unii Europejskiej i jej państwom członkowskim w zakresie zapobiegania przestępstwom terrorystycznym, prowadzenia dochodzeń w sprawie takich przestępstw oraz ścigania winnych tych przestępstw;
  - b) bezstronnie i w ramach podejścia opartego na dowodach określać i analizować potencjalne błędy i nieprawidłowości, które umożliwiły niedawne ataki terrorystyczne w różnych państwach członkowskich, zwłaszcza poprzez gromadzenie, opracowywanie i analizowanie wszelkich informacji, jakimi służby wywiadowcze, organy ścigania lub organy sądowe państw członkowskich dysponują o sprawcach, zanim ci dopuszczą się przestępstwa terrorystycznego;
  - c) badać i oceniać wdrażanie istniejących środków i instrumentów w dziedzinie zarządzania granicami zewnętrznymi, co obejmuje również nieprawidłowe funkcjonowanie kontroli na granicach zewnętrznych, przez co osobom legitymującym się fałszywymi dokumentami pozwolono na wjazd do Europy, a także dokonywać oceny przyczyn, dla których niektóre państwa członkowskie nie są w stanie w pełni wywiązać się ze swoich zobowiązań wynikających z rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1987/2006⁽¹⁾ (rozporządzenie w sprawie Systemu Informacyjnego Schengen); gromadzić i analizować informacje o ewentualnej niezdolności państw członkowskich i Komisji do zadbania o pełne wdrożenie odpowiednich postanowień rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/399⁽²⁾ (kodeks graniczny Schengen) oraz proponować odpowiednie środki w celu wyeliminowania wykrytych niedociągnięć;

⁽¹⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1987/2006 z dnia 20 grudnia 2006 r. w sprawie utworzenia, funkcjonowania i użytkowania Systemu Informacyjnego Schengen drugiej generacji (SIS II) (Dz.U. L 381 z 28.12.2006, s. 4).

⁽²⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/399 z dnia 9 marca 2016 r. w sprawie unijnego kodeksu zasad regulujących przepływ osób przez granice (kodeks graniczny Schengen) (Dz.U. L 77 z 23.3.2016, s. 1).

Czwartek, 6 lipca 2017 r.

- d) identyfikować problemy w zakresie wymiany informacji sądowych, informacji od organów ścigania i informacji wywiadowczych między państwami członkowskimi; badać w szczególności szeroko rozpowszechnione rzekome błędy w gromadzeniu, analizowaniu i przekazywaniu informacji mogących przyczynić się do zapobieżenia atakom, zwłaszcza poprzez:
- analizowanie i ocenianie skuteczności unijnych baz danych, takich jak System Informacyjny Schengen (SIS), wizowy system informacyjny (VIS) i wspólny europejski model wymiany informacji (EIXM), a także ewentualnych błędów państw członkowskich we wdrażaniu istniejących instrumentów prawnych, takich jak decyzja Rady 2008/615/WSiSW⁽¹⁾ lub decyzja ramowa Rady 2006/960/WSiSW⁽²⁾; w szczególności analizowanie przyczyn niezdolności niektórych państw członkowskich do wprowadzania informacji do tych baz danych, zwłaszcza w ramach ich obowiązków określonych w rozporządzeniu w sprawie Systemu Informacyjnego Schengen i w decyzji Rady 2007/533/WSiSW⁽³⁾,
  - analizowanie rzekomej niezdolności państw członkowskich do spełnienia obowiązku wynikającego z art. 2 ust. 3 decyzji Rady 2005/671/WSiSW⁽⁴⁾, zgodnie z którym Europolowi i Eurojustowi przekazuje się co najmniej informacje wymienione w ust. 4 i 5 tego artykułu zgromadzone przez odpowiedni organ,
  - gromadzenie informacji na temat obowiązku wynikającego z art. 3 i 7 decyzji ramowej 2006/960/WSiSW oraz analizowanie, czy organy państw członkowskich wywiązują się z tego obowiązku, zwłaszcza jeżeli chodzi o zagwarantowanie, że właściwe organy ścigania udostępniają właściwym organom ścigania innych państw członkowskich odpowiednie informacje i dane wywiadowcze w przypadkach, w których istnieją poparte faktami powody, aby uznać, że takie informacje i dane wywiadowcze mogłyby być pomocne w wykrywaniu lub badaniu przestępstw, o których mowa w art. 2 ust. 2 decyzji ramowej Rady 2002/584/WSiSW⁽⁵⁾, oraz w zapobieganiu im,
  - badanie, czy Europol w pełni wywiązał się z obowiązku powiadomienia, wynikającego z art. 17 decyzji Rady 2009/371/WSiSW⁽⁶⁾, uchylonej na mocy rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/794⁽⁷⁾,
  - badanie, czy jednostki krajowe państw członkowskich w pełni wywiązały się z obowiązku wynikającego z art. 8 ust. 4 lit. a) decyzji 2009/371/WSiSW, uchylonej na mocy rozporządzenia (UE) 2016/794, oraz udostępnianie Europolowi z własnej inicjatywy informacji i danych wywiadowczych potrzebnych mu do realizowania powierzonych mu zadań,
  - badanie ewentualnych problemów w wymianie informacji między agencjami UE, a także środków prawnych i potrzeb tych agencji w zakresie dostępu do Systemu Informacyjnego Schengen oraz do innych odpowiednich systemów informacyjnych UE,
  - ocenianie nieformalnej współpracy podejmowanej przez służby wywiadowcze państw członkowskich oraz ocenianie skuteczności pod kątem wymiany informacji i praktycznej współpracy,

⁽¹⁾ Decyzja Rady 2008/615/WSiSW z dnia 23 czerwca 2008 r. w sprawie intensyfikacji współpracy transgranicznej, szczególnie w zwalczaniu terroryzmu i przestępczości transgranicznej (Dz.U. L 210 z 6.8.2008, s. 1).

⁽²⁾ Decyzja ramowa Rady 2006/960/WSiSW z dnia 18 grudnia 2006 r. w sprawie uproszczenia wymiany informacji i danych wywiadowczych między organami ścigania państw członkowskich Unii Europejskiej (Dz.U. L 386 z 29.12.2006, s. 89).

⁽³⁾ Decyzja Rady 2007/533/WSiSW z dnia 12 czerwca 2007 r. w sprawie utworzenia, funkcjonowania i użytkowania Systemu Informacyjnego Schengen drugiej generacji (SIS II) (Dz.U. L 205 z 7.8.2007, s. 63).

⁽⁴⁾ Decyzja Rady 2005/671/WSiSW z dnia 20 września 2005 r. w sprawie wymiany informacji i współpracy dotyczącej przestępstw terrorystycznych (Dz.U. L 253 z 29.9.2005, s. 22).

⁽⁵⁾ Decyzja ramowa Rady 2002/584/WSiSW z dnia 13 czerwca 2002 r. w sprawie europejskiego nakazu aresztowania i procedury wydawania osób między państwami członkowskimi (Dz.U. L 190 z 18.7.2002, s. 1).

⁽⁶⁾ Decyzja Rady 2009/371/WSiSW z dnia 6 kwietnia 2009 r. ustanawiająca Europejski Urząd Policji (Europol) (Dz.U. L 121 z 15.5.2009, s. 37).

⁽⁷⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/794 z dnia 11 maja 2016 r. w sprawie Agencji Unii Europejskiej ds. Współpracy Organów Ścigania (Europol), zastępujące i uchylające decyzje Rady 2009/371/WSiSW, 2009/934/WSiSW, 2009/935/WSiSW, 2009/936/WSiSW i 2009/968/WSiSW (Dz.U. L 135 z 24.5.2016, s. 53).

Czwartek, 6 lipca 2017 r.

- ocenianie relacji Unii Europejskiej z krajami trzecimi i międzynarodowymi agencjami w kontekście zwalczania terroryzmu, w tym również istniejącej współpracy międzynarodowej i istniejących instrumentów w zakresie walki z terroryzmem, co obejmuje również wymianę najlepszych praktyk i skuteczność obecnego poziomu wymiany informacji;
- e) oceniać wpływ unijnych przepisów antyterrorystycznych i ich wdrażania na prawa podstawowe;
- f) oceniać dostępność i skuteczność wszystkich zasobów przyznanych właściwym organom zaangażowanym w walkę z terroryzmem (policja, wojsko, wymiar sprawiedliwości, budżet, wywiad, nadzór, informacja, informatyka itd.) w państwach członkowskich i na szczeblu UE; przeanalizować ewentualne braki we współpracy policyjnej i przeszkody w praktycznej współpracy transgranicznej organów ścigania w dochodzeniach związanych ze zwalczaniem terroryzmu, określając techniczne, strukturalne i prawne ograniczenia zdolności w zakresie prowadzenia dochodzeń;
- g) zbadać braki w systemach sądowniczych i współpracy sądowej na szczeblu UE, a także we współpracy w zakresie dochodzeń transgranicznych, w szczególności za pośrednictwem Eurojustu, Europejskiej Sieci Sądowej, wspólnych zespołów dochodzeniowo-śledczych, europejskiego nakazu aresztowania oraz europejskiego nakazu dochodzeniowego; określić techniczne, strukturalne i prawne ograniczenia zdolności w zakresie prowadzenia dochodzeń i ścigania;
- h) przeanalizować obecną wymianę najlepszych praktyk i współpracę między organami krajowymi a właściwymi organami UE w odniesieniu do ochrony miękkich celów, w tym obszarów tranzytowych, takich jak porty lotnicze i dworce kolejowe, a także ochrony infrastruktury krytycznej, o której mowa w dyrektywie Rady 2008/114/WE⁽¹⁾;
- i) zbadać obecne mechanizmy dostępne dla ofiar terroryzmu, w szczególności dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2012/29/UE⁽²⁾, określając istniejące dobre praktyki, którymi należy się wymieniać;
- j) gromadzić informacje oraz analizować proces radykalizacji, a także skuteczność programów deradykalizacji, wprowadzonych w ograniczonej liczbie państw członkowskich; określić istniejące dobre praktyki, którymi należy się wymieniać, a także ocenić, czy państwa członkowskie podjęły odpowiednie działania w tym zakresie;
- k) oceniać skuteczność współpracy między państwami członkowskimi oraz skuteczność współpracy między właściwymi organami, podmiotami zobowiązanymi i organami ścigania w zwalczaniu prania pieniędzy i finansowania terroryzmu zgodnie z dyrektywą Parlamentu Europejskiego i Rady 2005/60/WE⁽³⁾, oraz prowadzić wymianę poglądów z zainteresowanymi podmiotami w sektorze bankowym, organami ds. zwalczania nadużyć finansowych, i organami ścigania, w celu identyfikowania nowych form finansowania terroryzmu, w tym jego powiązań z przestępczością zorganizowaną;
- l) wydać wszelkie zalecenia, jakie uzna za konieczne we wszystkich wyżej wymienionych kwestiach, i w tym celu nawiązać niezbędne kontakty, przeprowadzać wizyty i organizować wysłuchania z udziałem instytucji UE i odpowiednich agencji oraz instytucji krajowych i międzynarodowych, parlamentów krajowych i rządów państw członkowskich oraz krajów trzecich, urzędników zaangażowanych w codzienną walkę z terroryzmem, np. z organów ścigania, policji i służb wywiadowczych, a także sędziów i przedstawicieli środowisk naukowych, świata biznesu i społeczeństwa obywatelskiego, w tym organizacji reprezentujących ofiary;

⁽¹⁾ Dyrektywa Rady 2008/114/WE z dnia 8 grudnia 2008 r. w sprawie rozpoznawania i wyznaczania europejskiej infrastruktury krytycznej oraz oceny potrzeb w zakresie poprawy jej ochrony (Dz.U. L 345 z 23.12.2008, s. 75).

⁽²⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2012/29/UE z dnia 25 października 2012 r. ustanawiająca normy minimalne w zakresie praw, wsparcia i ochrony ofiar przestępstw oraz zastępująca decyzję ramową Rady 2001/220/WSiSW (Dz.U. L 315 z 14.11.2012, s. 57).

⁽³⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2005/60/WE z dnia 26 października 2005 r. w sprawie przeciwdziałania korzystaniu z systemu finansowego w celu prania pieniędzy oraz finansowania terroryzmu (Dz.U. L 309 z 25.11.2005, s. 15).

Czwartek, 6 lipca 2017 r.

2. podkreśla, że wszelkie zalecenia komisji specjalnej są monitorowane przez właściwe komisje stałe;
  3. postanawia, że kompetencje, personel oraz dostępne zasoby komisji stałych Parlamentu, odpowiedzialnych za kwestie związane z przyjmowaniem, monitorowaniem i wdrażaniem prawodawstwa UE odnoszącego się do obszaru odpowiedzialności komisji specjalnej, pozostają bez zmian;
  4. postanawia, że jeżeli prace komisji specjalnej obejmują zapoznanie się z dowodami o niejawnym charakterze, zeznania zawierające dane osobowe lub informacje tajne, wymianę poglądów lub wysłuchania z udziałem władz i organów w sprawie tajnych, poufnych, niejawnych lub szczególnie chronionych informacji dotyczących bezpieczeństwa narodowego lub publicznego, posiedzenia komisji odbywają się przy drzwiach zamkniętych; postanawia, że świadkowie i biegli mają prawo do wygłaszania oświadczeń i składania zeznań z wyłączeniem jawności;
  5. postanawia, że tajne lub poufne dokumenty, które otrzymała komisja specjalna, bada się zgodnie z procedurą określoną w art. 210a Regulaminu PE, tak aby jedynie przewodniczący, sprawozdawca, kontrsprawozdawcy, koordynatorzy i wyznaczeni urzędnicy mieli do nich dostęp oraz by informacje te były wykorzystywane wyłącznie do celów sporządzania sprawozdania śródk okresowego i sprawozdania końcowego komisji specjalnej; postanawia, że posiedzenia odbywają się w salach wyposażonych w taki sposób, aby obrady nie mogły być słyszane przez osoby nieupoważnione;
  6. postanawia, że przed uzyskaniem dostępu do informacji niejawnych lub przed zapoznaniem się z dowodami stanowiącymi zagrożenie dla bezpieczeństwa narodowego lub publicznego wszyscy posłowie i urzędnicy otrzymują poświadczenie bezpieczeństwa zgodnie z obowiązującymi wewnętrznymi zasadami i procedurami;
  7. postanawia, że informacje uzyskane przez komisję specjalną są wykorzystywane wyłącznie w celu wykonywania jej obowiązków i nie mogą być ujawniane osobom trzecim; postanawia, że informacje te nie mogą być podawane do wiadomości publicznej, jeżeli zawierają informacje tajne lub poufne albo jeżeli wymieniają osoby z nazwiska;
  8. postanawia, że komisja specjalna będzie liczyć 30 członków;
  9. postanawia, że okres sprawowania mandatu komisji specjalnej wyniesie 12 miesięcy, chyba że Parlament wydłuży mandat przed jego wygaśnięciem, i że okres ten rozpoczyna swój bieg z dniem posiedzenia inauguracyjnego komisji; postanawia, że komisja specjalna przedłoży Parlamentowi sprawozdanie śródk okresowe i sprawozdanie końcowe, zawierające ustalenia faktyczne i zalecenia dotyczące działań i inicjatyw, które należy podjąć.
-